Od kiedy JĘZYK POLSKI jest JĘZYKIEM POLSKIM?

W VII w. n.e. kończy się okres wzmożonej wędrówki ludów, a dialekty poszczególnych grup Słowian zaczynają się wewnętrznie różnicować. Nas interesuje przede wszystkim grupa zachodniosłowiańska, bo to z niej wywodzi się polszczyzna. Dialekty zachodniej słowiańszczyzny tego okresu są przez historyków języka dzielone na trzy podgrupy: dialekty (języki) CZESKO-SŁOWACKIE (z których rozwiną się później języki i dialekty Czechów i Słowaków), dialekty (języki) ŁUŻYCKIE (z których wyłonią się języki górnołużycki i dolnołużycki) oraz dialekty (języki) LECHICKIE. Dlaczego LECHICKIE? Skąd ta nazwa? Przymiotnik LECHICKI pochodzi od rzeczownika LECHIA. Slowa LECHIA i LECHICI to „kadłubkizmy” – wyrazy utworzone przez naszego znakomitego średniowiecznego kronikarza Wincentego Kadłubka. Językami LECHICKIMI porozumiewały się trzy wewnętrznie zróżnicowane zespoły plemienne: połabski, pomorski i polski. Porozumiewający się nieistniejącymi już dialektami połabskimi Połabianie, czyli Obodrzyce, Drzewianie i Wieleci, zajmowali tereny od zachodniej Meklemburgii (okolice dzisiejszej Lubeki) aż po Pomorze Szczecińskie. Pomorzanie, a więc Słowińcy i Kaszubi, objęli w posiadanie Pomorze Środkowe i Gdańskie. Dialekty słowińskie niestety zanikły na początku ubiegłego stulecia, ale kaszubski zachował się do dziś, ba! można powiedzieć, że ma się coraz lepiej. Polski zespół plemienny, na który składali się Polanie żyjący w Wielkopolsce, Mazowianie – na Mazowszu, Ślężanie – na Śląsku i Wiślanie w Małopolsce, jako jedyny spośród lechickich zespołów plemiennych potrafił wytworzyć własną państwowość. I to właśnie rok 966 stanowi cezurę wyznaczającą początek JĘZYKA POLSKIEGO. Nie znaczy to oczywiście, że zupełnie inaczej mówiło się w roku 965 i zupełnie inaczej w 967 – po prostu powstanie Polski daje nam podstawę do używania nazwy JĘZYK POLSKI.